

HIRDETÉSEK

- ❖ Istentisztelet Akarattyan vasárnap 9-kor a Könyvtárban (Iskola u.)
- ❖ Istentisztelet Kenesén vasárnap de. fél 11-kor a templomban
- ❖ Gyermekestentisztelet Kenesén vasárnap fél 11-kor a Gyül. teremben
- ❖ Bibliaóra szerdán 16 órakor a Gyülekezeti teremben

*Korábbi igehirdetések, fényképek,
információk a gyülekezet honlapján
az alábbi címen:*

<http://refkenese.extra.hu>

Balatonkenesei Református Egyházközség

8174 Balatonkenese, Táncsics M. u. 13. Tel.: 88-481 348. E-mail: refkenese@gmail.com
<http://refkenese.extra.hu>

Lelkészek: Németh Péter (30-377 9033) és Némethné Sz. Tóth Ildikó (30-444 7399).

Gondnok: Gerner János.

Lábam előtt

Mécses

a Te igéd

Kenesei és akarattyai református igehirdetések * 2010. január 10.

Olvasmány: 2 Sámuel 24,1-4.8-10.

Alapige: 2 Sámuel 24,15-16.18-19.25.

„Dávid ezt mondta Jóábnak, hadserege parancsnokának: Járd be Izráel minden törzsét Dántól Beérsebáig, és számláld meg a népet, hadd tudjam meg a népnek a számát... Miután bejárták az egész országot, Jóáb jelentette a királynak a számba vett népnek a számát: Izráelben nyolcszázezer kardforgató ember volt, Júdában pedig ötszázezer. Dávidot azonban bántotta a lelkiismerete azután, hogy megszámláltatta a népet, és ezt mondta Dávid az ÚRnak: Nagyot véttem azzal, hogy ezt tettem! Most azért bocsásd meg, URam, a te szolgád bűnét, mert igen esztelenül cselekedtem! ... Az ÚR dögvészt bocsátott Izráelre, és meghalt a nép közül hetvenezer ember. De amikor az angyal Jeruzsálem ellen nyújtotta ki a kezét, hogy elpusztítsa, bánkódni kezdett az ÚR a veszedelem miatt, és ezt mondta az angyalnak: Elég! Most már hagyd abba! Az ÚR angyala ekkor éppen a jebúsi Arauná szérűje mellett volt. ... Gád még azon a napon elment Dávidhoz, és ezt mondta neki: Menj, és állíts oltárt az ÚRnak a jebúsi Arauná szérűjén! Elment tehát Dávid Gád beszéde szerint, ahogyan megparancsolta az ÚR. És oltárt épített ott Dávid az ÚRnak, és égőáldozatokat meg békeáldozatokat mutatott be. Az ÚR pedig megengesztelődött az ország iránt, és megszűnt a csapás Izráelben.”

Ez az ige az új év első vasárnapján az évkezdés egyik legjellemzőbb kísértésében szeretne segítséget nyújtani, ez pedig a számolgatás.

Első olvasásra is feltűnik, hogy valami nagy baj van ezzel a népszámlálással. Dávid utolsó nagy melléfogása volt ez, és sikerült vele iszonyúan felhergelni Istent. – Na de mi is ezzel a gond? Miért is baj, ha egy király számba veszi a népét?

Ez most nekünk is komoly kérdés lehet, hiszen az év kezdetén állandóan mindenki számolgat! Összegzünk, statisztikákat készítünk, új terve-

ket szövögetünk. Így tesznek a vállalkozók, az üzletek, a civil szervezetek, a gyülekezetek is. Mindenki számolgatja, hogy miből és mennyire fogja futni, lesz-e elég pénz a szükséges dolgainkra? A családok, a településünk, az egész ország számolgat.

Dávid esetében az volt a baj, hogy a hadrafogható embereket számoltatta össze! Pontosan tudni akarta országa haderejét, királyi hatalmának nagyságát! Minden emberi szálát a saját kezében akart tartani! Ez volt a baj. A számolgatása csak önmaga nagyságáról szólt; az egóját, önbizalmát erősítette, – viszont bizalmatlanságot jelentett Isten felé! Ha valaki, akkor éppen Dávid pontosan tudhatta volna, hogy Isten oldalán a harcokat soha nem a létszám döntötte el!

Értjük tehát: Nem magával a számolással van baj, hiszen tényleg kell tudni, hogy a családi kasszából mire kell félretenni! Baj akkor van, amikor ezeknek a mi kincseinknek, erőnknek, számainknak túl nagy jelentőséget tulajdonítunk! Amikor Isten kezéből húzzuk ki az irányítást!

Eszünkbe juthat a bolond gazdag esete: Nála sem a gazdagsággal volt baj, hanem hogy már minden gondolata csak ekörül forgott, hogy hogyan építsen nagyobb tárolókat, hová tegye a sok terményt, a gazdagságát! Mindezekben csak saját egóját, nagyságát csodálta, azt gondolta: ő így már minden eshetőségre biztosítva van. Nem számolt viszont az Istennel!

Dávid először büszkén számolhatta haderejét, – de aztán hamarosan lesújtva számolhatta a halottait! A büntetés, ami az országot sújtotta, félelmetes és beszédes volt! Súlyos árat kellett fizetnie, de a napnál is világosabb volt a tanulsága!

Számoljunk csak! A népszámlálás eredménye 800 ezer északon és 500 ezer délen, összesen 1 millió 300 ezer. Ennyi volt Dávid hatalma és önbizalma. Ebből vont le az Isten 70 ezret, ennyi ember halt meg a dögvész nyomán. Ennyi kellett, hogy Dávid és a nép visszataláljon Urához!

Arra hív az ige: Keressük meg mi is, hogy honnan várunk győzelmet, támogatást a küzdelmeinkhez! Miben van a mi „1 millió 300 ezerünk”, amiben reménykedünk, amire támaszkodunk? És a még súlyosabb kérdés: Hol van a mi „70 ezerünk”, a veszteségeink? És vajon látjuk-e, hogy ezek által Isten metszeget, nevelget minket?

Igen, ez most nagyon fontos: Ha érezzük magunkon Isten csapásait, hogy elvett a múltban, vagy ezután készül elvenni valamit tőlünk (kézzel-fogható értéket, embert, társat, támaszt, vagy éppen egészséget), – vajon mi képesek vagyunk-e ezekben is meglátni az Ő kegyelmét, szeretetét, mellyel visszavár minket? A történetbeli „70 ezer” az egészhez képest

talán nem is tűnik soknak, de emberéletben mérve iszonyú nagy ár volt! Ez a veszteség az Istenhez való visszatérés ára, s bizony gyakran rajtunk is múlik, hogy végül a mi eseteinkben mekkora lesz...

Nézzük meg végül a történetben, hogy hogyan szűnt meg a csapás!

Dávid hamar rájött, hogy esztelenséget követett el, az Úr haragja azonban akkor szűnt meg, amikor Dávid megtalálta a bűnbánat és az engesztelés helyét. Amikor oltárt épített Arauná szérűjén.

Különleges hely volt ez: Áldozatok helye, Istennel való békekötések helye! Ide, a Mórijjá hegyére jött fel Ábrahám a fiával, amikor Isten keményen próbára tette hűségét. Végül nem kellett fiát feláldoznia, hanem megerősödhetett Isten ígéretében! Most ezen a helyen állt meg a pusztítás, és hamarosan itt fogja felépíteni Salamon az Úr templomát!

Ez a hely tehát az áldozatok, az Istennel való békekötés helye marad! Izráel még hosszú évszázadokon át itt keresheti és találhatja meg Istent, köthet vele békét, adhat neki hálát áldozataival, – egyszóval utat találhat Istenéhez! Találkozhat Vele!

Hol van vajon nekünk oltárunk, békekötő helyünk? Hol van ilyen templomunk? Van persze kézzel épített is, de Pál erre a kérdésre Krisztus nevével válaszol! „Átala van szabad utunk egy Lélekben az Atyához!” „A sarokkő a Krisztus Jézus, akiben az egész épület egybeilleszkedik és szent templommá növekszik!”

Az új év első vasárnapján biztatással indulhatunk. Van szabad bejárá-sunk az Atyához, Krisztus által van nekünk is lehetőségünk a találkozásra, kiengesztelődésre Istennel! – A mi választásunk, hogy vajon használjuk-e!

Holnaptól elkezdődnek az új év hétköznapijai. Talán elkezdünk mi is sok mindent számolgatni. Meg aztán helyettünk is számolgatnak eleget a híradásokban, és ezekkel gyakran félelmet is keltenek. Számolják nekünk a H1N1 áldozatait; számolgatják, hogy mire elég a nyugdíj és mire nem; hogy mennyivel emelkedik mindennek az ára, és így tovább.

Vigyünk most magunkkal az ígét és tanuljuk meg Dávid példájából: Nem elég csak az emberivel számolni! Sem kincsben, sem erőben, sem tartalékokban. Számoljunk viszont az Istennel! Számoljunk kegyelmével és szeretetével! Így a gyógyulás és békesség útjára léphetünk!

(Elhangzott: 2010. január 3-án)